

Arrest

nr. 157 778 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 28 september 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M. WARLOP en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 september 2013 en hebben zich vluchteling verklaard op 19 september 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 12 november 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers werden gehoord op 26 februari 2014 en 10 juni 2014.

1.3. Op 12 september 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 12 september 2014 aangetekend verzonden.

1.4. Tegen deze beslissingen werd door verzoekers op 15 oktober 2014 een beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Aan hun verzoekschrift werd een attest van de Palestijnse vertegenwoordiging te Brussel van 10 oktober 2014 gevoegd waardoor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 oktober 2014 heeft besloten om de weigeringsbeslissingen van 12 september 2014 in te trekken. Het beroep was derhalve doelloos.

1.5. Verzoekers werden nogmaals gehoord op 21 januari 2015. Op 26 augustus 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 27 augustus 2015 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Aangaande H.(...) A.(...) A.(...)-H.(...) Q.(...)

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Palestijn te zijn afkomstig uit Caïro. Uw vader is een Palestijn geboren in Nablous, provincie Haja, en uw moeder is een Egyptische afkomstig uit Mansoura. U zou als Palestijn een verblijfsdocument geldig voor vijf jaar gehad hebben. U zou aan de privé-universiteit Sheraton voor opticien gestudeerd hebben. Op 10 juni 2008 zou u gehuwd zijn met uw buurmeisje, R.(...) K.(...) H.(...) S.(...) (O.V. 7.768.479; CG 13/16578/B), tevens van Palestijnse origine. U zou tot februari 2011 gewerkt hebben. Jullie zouden bij uw ouders in Masr al Jadida in Caïro zijn blijven wonen tot 2013 waarna jullie naar de vakantiewoning van uw ouders in Al Arish zijn verhuisd. U zou er tevergeefs op zoek zijn gegaan naar werk. Na de arrestatie van president Mursi op 30 juni 2013 zou de situatie geëscaleerd zijn. Op 20 juli 2013 zou u thuis zijn gearresteerd door de politie omwille van uw Palestijnse origine. Er zou u gevraagd zijn of u bepaalde personen kent en of u tot Hamas behoort. U zou op 23 juli 2013 zijn vrijgelaten op voorwaarde dat u met de Egyptische autoriteiten samenwerkte door informatie over Palestijnen te vergaren in al Arish. U zou direct samen met uw vrouw naar Cairo zijn gevlucht waar u bij een vriend verbleef tot 1 augustus 2013. Uw ouders zouden u zijn komen bezoeken en geld gegeven hebben om uw vlucht te bekostigen. Op 1 augustus 2013 zouden jullie naar Alexandrië zijn gevlucht. Op 12 september 2013 zouden jullie illegaal naar Italië zijn gereisd om vervolgens op 19 september 2013 in België aan te komen. Dezelfde dag dienden jullie samen een asielaanvraag in. Op 19 januari 2014 zou uw moeder S.(...) M.(...) I.(...) zijn overleden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u op het Commissariaat - generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een attest van een advocaat neer met betrekking tot uw huwelijk, een aankoopakte van een appartement in al Arish, elektriciteitsfacturen op naam van S.(...) M.(...) I.(...), een envelop uit Egypte, een attest van de Palestijnse autoriteiten in Hajah dd. 11 december 2013 waarin staat te lezen dat H.(...) A.(...) Q.(...) a.(...) H.(...) een inwoner is van de stad Hajah en Q.(...) H.(...) A.(...) a.(...) H.(...) zijn zoon is en een envelop uit Palestina.

Op 12 september 2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging hiertegen op 15 oktober 2014 in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Daar aan uw verzoekschrift een attest van de Palestijnse Autoriteit te Brussel dd. 10 oktober 2014 was toegevoegd heeft het CGVS op 29 oktober 2014 besloten om de weigeringsbeslissing van 12 september 2014 in te trekken en u terug op te roepen voor een gehoor teneinde u in staat te stellen bijkomende inlichtingen te verschaffen over dit document.

Tijdens het derde gehoor op het CGVS dd. 21 januari 2015 legt u een 'fax' neer van de Palestijnse identiteitskaart van een zekere A.(...) (voornaam) M.(...) (naam van zijn vader) Q.(...) (naam van zijn grootvader) H.(...) (familienaam) die uw grootvader zou zijn.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal (CGVS) wijst er vooreerst op dat de identiteit, nationaliteit en herkomst van een asielzoeker de kernelementen uitmaken in een asielprocedure. Het is immers binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het komt dan ook aan u toe om aan het Commissariaat-generaal de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van uw asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, nationaliteit en plaatsen van eerder verblijf, zodat het land of de landen die geacht worden bescherming te bieden kunnen bepaald worden.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de juridische en materiële situatie van een asielzoeker het moeilijk kan maken om een sluitend bewijs van de voorgehouden identiteit en nationaliteit voor te leggen. Desgevallend moet de asielzoeker dan zijn identiteit, nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats. Het komt het Commissariaat-generaal dan ook toe te beoordelen of uit uw verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat u uw nationaliteit en herkomst voldoende aantoot. In casu dient evenwel vastgesteld te worden dat u de Commissaris-generaal belet een correct zicht te krijgen op uw actueel land van gewoonlijk verblijf of nationaliteit en dus uw eventuele nood aan bescherming, dit om onderstaande redenen.

Zo beweert u dat al uw documenten met betrekking tot uw identiteit en uw diploma's in beslag zijn genomen door de autoriteiten tijdens uw arrestatie op 20 juli 2013 (gehoorverslag CGVS 1, p. 4 + Verklaring dd. 07/11/2013 punt 26 A p. 11). U legt tijdens het eerste gehoor op het CGVS (CGVS 1 dd.26/02/2014) enkel een niet gedateerd attest neer van een advocaat die uw huwelijk bevestigt, een aankoopakte van een appartement in al Arish op naam van S.(...) M.(...) I.(...) (uw moeder zo stelt u) en elektriciteitsfacturen op naam van S.(...) M.(...) I.(...). Gevraagd of u een document kan neerleggen ter staving van uw identiteit, antwoordde u tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat u niet bij machte bent om via uw vader documenten op te vragen aangezien hij hierdoor problemen kan krijgen met de autoriteiten (gehoorverslag CGVS 1, p. 4-5). Gepeild of u documenten met betrekking tot de identiteit van uw ouders kan neerleggen, stelt u dat uw vader bang is om nieuwe documenten aan te vragen omdat zijn gezondheidssituatie is achteruit gegaan sinds het overlijden van uw moeder en hij geen problemen wil met de autoriteiten (gehoorverslag CGVS 1, p. 5). Logischerwijze gepolst hoe uw vader zich dan momenteel legitimeert, werpt u op dat het actueel niet nuttig is om een Palestijns document op zak te hebben omdat het een misdaad is om een Palestijn te zijn (gehoorverslag CGVS 1, p. 5). Geconfronteerd met het gegeven dat toch niet alle Palestijnen problemen hebben met de Egyptische autoriteiten geeft u aan dat u zal trachten om het 'Palestijns document' van uw vader in Egypte te bemachtigen (gehoorverslag CGVS 1, p. 5). Echter na het derde interview op het CGVS (CGVS 3 dd. 21 januari 2015) stelt u dat uw vader zijn documenten vervallen zijn en hij op dit moment noch Palestijnse noch Egyptische documenten heeft en dit aangezien het document van uw vader geen waarde heeft (gehoorverslag CGVS 3, p. 3). Het hoeft geen betoog dat deze vergoelijking geen afdoende verschoning biedt waarom uw vader alsnog zijn vervallen document niet naar u heeft opgestuurd.

Tijdens uw eerste gehoor haalt u verder aan dat u nooit in uw leven, ook niet in Egypte, enig contact hebt gehad met een ambassade of instelling van de Palestijnse autoriteiten (gehoorverslag CGVS 1, p. 6). Gewezen op het feit dat u contact dient op te nemen met de Palestijnse vertegenwoordiging in België om uw identiteit te bevestigen, zoals dit ook andere Palestijnse asielzoekers doen, werpt u op dat zij misschien een document op zak hebben maar 'dat u niets heeft om mee naar de ambassade te gaan' (gehoorverslag CGVS 1, p. 6). Gewezen op het feit dat de Palestijnse vertegenwoordiging uw personalia kan nagaan, haalt u aan dat u altijd in Egypte hebt gewoond en daar nooit contact had met Palestijnse instanties (gehoorverslag CGVS 1, p. 6). Ter verduidelijking gevraagd of u alsnog contact zal opnemen met de Palestijnse vertegenwoordiging om uw identiteit te laten bevestigen, geeft u aan dat het nuttig voor u zou zijn als ze dat zouden kunnen omdat u geen documenten hebt (gehoorverslag CGVS 1, p. 6). Gepeild of u een overlijdensakte van uw moeder kan neerleggen, antwoordt u negatief (gehoorverslag CGVS 1, p. 6). Ook uw echtgenote kan geen enkel document neerleggen ter staving van haar identiteit omdat haar documenten samen met die van u zijn in beslag genomen (gehoorverslag CGVS 1, p. 7). Nogmaals gewezen op het feit dat het toch wel belangrijk is dat u contact opneemt met de Palestijnse vertegenwoordiging hier om uw identiteit te staven alsook om documenten van uw vader te bekomen, stelt u dat hij het tevergeefs heeft geprobeerd en u hem niet onder druk wil zetten gezien zijn gezondheidssituatie (gehoorverslag CGVS 1, p. 7). Geduid op het gegeven dat uw vader niet naar de autoriteiten dient te gaan maar gewoon zijn oude documenten mag opsturen, geeft u aan dat u hem zal contacteren in de hoop dat hij de telefoon niet ophangt (gehoorverslag CGVS 1, p. 7). Gevraagd of u niet via uw universiteit uw diploma kan opvragen, werpt u op dat u aan uw vader gevraagd heeft om het te gaan halen (gehoorverslag CGVS 1, p. 7). Gewezen op het feit dat u zelf rechtstreeks met uw universiteit kan contact opnemen, antwoordt u op laconieke wijze dat u het nog niet geprobeerd heeft en u het wel wil proberen maar dat u ook niet wil dat de Egyptische autoriteiten weten waar u bent. U vervolgt met het gegeven dat een email versturen de beste optie is zodat uw vader zelf niet moet gaan (gehoorverslag CGVS 1, p. 7). Ter verduidelijking gevraagd of u dan nu een email zal sturen naar de universiteit, denkt u dit niet te doen omdat u geen risico wil nemen (gehoorverslag CGVS 1, p. 7). Gevraagd waarom u geen email zou kunnen versturen indien het een privé-universiteit betreft, stelt u dat ze ook contact hebben met de staatsuniversiteit waardoor het absoluut onmogelijk is om uw diploma te vergaren ook niet via uw vader die u niet in de problemen wil brengen (gehoorverslag CGVS 1, p. 8).

Geconfronteerd met het gegeven dat op het internet niets terug te vinden is over het bestaan van de universiteit Sheraton, vergoelikt u dit door te stellen dat het een kleine privéuniversiteit betreft (gehoorverslag CGVS 1, p. 15). Andermaal gewezen op de noodzaak om een bewijs neer te leggen van deze universiteit, antwoordt u kort dat u geen document kan bekomen want dat u dat anders wel zou voorleggen (gehoorverslag CGVS 1, p. 15). Gepeild naar elementaire informatie zoals hoe de decaan heet van de universiteit Sheraton, dient u het antwoord schuldig te blijven (gehoorverslag CGVS 1, p. 15 + gehoorverslag CGVS 2, p. 5). Na het eerste gehoor legde u op 26 mei 2014 een attest neer van de overheid in Hajah dd. 11/12/2013 waarin staat dat H.(...) A.(...) Q.(...) A.(...) H.(...) een inwoner is van de stad Hajah, hij in de oorlog van 1967 de stad verlaten heeft, hij gehuwd is in het buitenland en hij kinderen heeft onder wie Q.(...) H.(...) A.(...) a.(...) H.(...). Tijdens het bijkomend gehoor op het CGVS (CGVS 2 dd. 10/06/2014) beweert u dat in dit document staat dat hij naar Egypte is gevlucht (gehoorverslag CGVS 2, p. 2). Expliciet gepeild of Egypte effectief vermeld wordt, bevestigt u dit (gehoorverslag CGVS 2, p. 2). Dit klopt echter niet met de geschreven versie waarin enkel staat dat hij in het buitenland (= 'kharij') is gehuwd zonder meer (zie document nummer 5 in groene mapje). Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u verklaart dat uw vader een vluchteling is van de oorlog van 1948 en zijn familie toen van Nablous Hajja naar Gaza is gevlucht (gehoorverslag CGVS 3, p. 2). Uit het door u neergelegde document blijkt echter dat H.(...) A.(...) Q.(...) A.(...) H.(...) in de oorlog van 1967 de stad Hajah heeft verlaten (zie document nummer 5 in het groene mapje). Deze tegenstrijdigheid doet de wenkbrauwen fronsen aangezien de familiale context en geschiedenis bij Palestijnen alom gekend is temeer dit gevolgen heeft gehad op hun verder statuut.

Tijdens het tweede gehoor werd er gepeild of u na aandringen van het CGVS tijdens het eerste gehoor contact hebt opgenomen met de Palestijnse vertegenwoordiging hier, antwoordt u tout court 'neen' (gehoorverslag CGVS 2, p. 2). Gepolst waarom niet, stelt u dat u bang was om naar uw ambassade te gaan als vluchteling (gehoorverslag CGVS 2, p. 2). Gevraagd waarom u de Palestijnse autoriteiten zou dienen te vrezen, werpt u op dat u bang bent van alle Arabische instanties en autoriteiten omdat jullie slechte ervaringen hebben opgedaan (gehoorverslag CGVS 2, p. 2). Geconfronteerd met het gegeven dat u nooit eerder een vrees ten opzichte van de Palestijnse autoriteiten kenbaar heeft gemaakt en u slechts aangaf niet eerder naar hen te zijn gegaan louter en alleen omdat u geen document kan neerleggen, werpt u op dat het geen zin heeft om de Palestijnse autoriteiten te contacteren omdat ze u in Egypte in de steek hebben gelaten en u ook geen document hebt dat uw gegevens kan bevestigen hier op de ambassade (gehoorverslag CGVS 2, p. 3). Gevraagd of dit wil zeggen dat het door u neergelegde document opgemaakt door de Hajah Local Council weinig waarde heeft aangezien u anders met dit document naar de autoriteiten kan stappen, geeft u enkel aan dat u schrik hebt van de Palestijnse autoriteiten en dit document een bewijs is dat uw vader afkomstig is uit Palestina (gehoorverslag CGVS 2, p. 3). Andermaal gewezen op het feit dat u in de voorafgaandelijke gesprekken tijdens uw asielprocedure nooit enige allusie gemaakt hebt op uw vrees ten aanzien van de Palestijnse autoriteiten, blijft u bij uw stelling dat zowel uw vader als uzelf schrik hebben van de Palestijnse autoriteiten zowel in Palestina als in Egypte (gehoorverslag CGVS 2, p. 3). Dit argument raakt kant noch wal en hiermee geconfronteerd alsook het feit dat uw houding als gebrek aan medewerking wordt beschouwd, geeft u aan dat u enkel dit ene document hebt kunnen vergaren (gehoorverslag CGVS 2, p. 3). Het hoeft geen betoog dat dit document op zich geen objectieve waarde heeft en louter ter uwen behoeve is opgesteld. Ook nadat u voor de zoveelste keer de kans krijgt om alsnog contact op te nemen met de Palestijnse vertegenwoordiging aangezien u nooit eerder een vrees ten opzichte van de Palestijnse autoriteiten heeft aangekaart, blijft u halsstarrig verklaren dat u de Palestijnse autoriteiten niet kan contacteren (gehoorverslag CGVS 2, p. 3). Gepeild waarom u nu plots uw vrees ten opzichte van de Palestijnse autoriteiten aankaart, geeft u het nietszeggende antwoord dat u bang bent van alle officiële instanties en de Palestijnse autoriteiten (gehoorverslag CGVS 2, p. 3). Andermaal gevraagd waarom kaatst u de bal terug door te vragen 'hoe bedoelt u' (gehoorverslag CGVS 2, p. 3). Gewezen op uw tegendraadse houding die wijst op een gebrek aan medewerking werpt u op dat u de vraag niet begrijpt (gehoorverslag CGVS 2, p. 4). Nogmaals gevraagd waarom u nu plots de Palestijnse autoriteiten vreest, legt u de band met uw problemen in Egypte en het feit dat u schrik hebt dat de Egyptische autoriteiten met de Palestijnse autoriteiten gecommuniceerd hebben (gehoorverslag CGVS 2, p. 4). Gepolst waarom u deze vrees nooit eerder hebt aangehaald, stelt u dat uw problemen zich afspeelden in Egypte en uw asielsituatie heel duidelijk is (gehoorverslag CGVS 2, p. 4). Er nogmaals op gewezen dat u, toen u eerder gevraagd werd om contact op te nemen met de Palestijnse autoriteiten, met geen woord gerept hebt over uw vrees ten opzichte van de Palestijnse autoriteiten geeft u het vage antwoord dat uw problemen te maken hebben met de Egyptische autoriteiten en ze de Palestijnse autoriteiten altijd kunnen contacteren (gehoorverslag CGVS 2, p. 4). Het hoeft geen betoog dat uw antwoord iedere overtuigingskracht ontbeert.

Uw beweerde vrees voor de Palestijnse autoriteiten wordt daarenboven ernstig ondergraven door de vaststelling dat u in het kader van uw beroep tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS d.d. 12

september 2014 plots een attest neerlegt waarin de Palestijnse Autoriteit te België uw Palestijnse origine bevestigt. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het vooreerst niet ernstig is om pas na confrontatie met een negatieve beslissing, en dit nadat u meermaals uitdrukkelijk gewezen werd op het belang contact op te nemen met de Palestijnse autoriteiten, plots wel stappen onderneemt om een attest te bekomen. Uw houding doet het CGVS bovendien besluiten dat u met uw verklaringen aangaande uw beweerd vrees voor de Palestijnse autoriteiten getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden.

Hoe dan ook, uit dit document kan er enkel worden afgeleid dat u in Cairo bent geboren en van Palestijnse origine bent (zie groene mapje document nummer 7). Dit document bevat echter geen informatie over waar u de jaren voor uw komst naar België gewoond of verbleven heeft. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het een algemeen bekend gegeven is dat vele Palestijnen zich doorheen hun leven in één of meerdere landen vestigen. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Bijgevolg kan uit de loutere vaststelling dat u in Cairo geboren bent niet afgeleid worden dat Egypte uw land van gewoonlijk verblijf is, noch kan aan de hand van dit document uitgesloten worden dat u mogelijks de nationaliteit van een derde land bekomen heeft.

Gelet op uw houding, het gegeven dat u, in weerwil van de medewerkingsplicht, nalaat enig document voor te leggen ter staving van uw land van gewoonlijk verblijf, nationaliteit(en) of reisweg, én de vaststelling dat u hier bovendien geen aanvaardbare of geloofwaardige verklaring voor kan bieden, rijst dan ook de vraag of u überhaupt de persoon bent die u beweert te zijn. Zoals eerder aangekaart is de door u opgegeven versie van de vlucht van uw zogenaamde vader tegenstrijdig met de informatie die u notabene zelf hebt neergelegd ter staving van uw identiteit. Daarenboven verklaart u verkeerdelijk dat u als Palestijn, wiens vader in 1968 zich in Egypte vestigde, uw verblijfskaart om de vijf jaar diende te verlengen in het gebouw Mujamma (Mugamma) Tahrir (gehoorverslag CGVS 1, pp. 2, 3 en 4 + gehoorverslag CGVS 3, p. 2). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat Palestijnen die zich vóór 1967 in Egypte vestigden zich daar dienden te melden om de vijf jaar. De Palestijnen die in 1967 en daarna zich in Egypte vestigden, zoals uw vader, dienen zich te melden bij AOGG in Madinat Nasr in het noordoosten van Cairo (zie info in blauwe mapje).

U legt verder een bevestiging van uw huwelijk dd. 2008/6/10 neer dat geattesteerd is door een advocaat genaamd A.(...) S.(...) E.(...) in Egypte. Het hoeft geen betoog dat dergelijk document geen bewijswaarde heeft (gehoorverslag CGVS 1, pp. 5 en 6). Het document is opgesteld ter uwen behoeve (gehoorverslag CGVS 1, p. 5). U beweert aan de advocaat gevraagd te hebben om uw huwelijksakte en diploma's op te sturen maar helaas kon hij dit niet (gehoorverslag CGVS 1, p. 6). U denkt dat de advocaat aanwezig moet zijn tijdens de huwelijksceremonie om jullie huwelijksakte te laten legaliseren maar u heeft hier niet veel informatie over omdat u meer bezig was met uw huwelijk met Sara (gehoorverslag CGVS 1, p. 6).

Tot slot toont de 'fax' van de Palestijnse identiteitskaart van een zekere A.(...) (voornaam) M.(...) (naam van zijn vader) Q.(...) (naam van zijn grootvader) H.(...) (familienaam) waarvan u verklaart dat hij uw grootvader is, enkel de Palestijnse origine aan.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u door uw houding en nalatig handelen het CGVS onmogelijk heeft gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een sluitende wijze vast te stellen dat Egypte inderdaad, zoals u beweert, uw land van gewoonlijk verblijf is. Een asielzoeker heeft nochtans de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten.

Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Tot slot dient er te worden opgemerkt dat er ook in hoofde van uw partner, R.(...) K.(...) H.(...) S.(...) (O.V. 7.768.479; CG 13/16578/B), door het CGVS de beslissing werd genomen van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Palestijnse te zijn afkomstig uit Caïro. Uw ouders zijn afkomstig uit Gaza, van waar precies weet u niet, maar u zou niet weten sinds wanneer ze in Egypte wonen. U zou als Palestijnse een verblijfsdocument geldig voor vijf jaar hebben. Op 10 juni 2008 zou u gehuwd zijn met H.(...) A.(...) A.(...)-H.(...) Q.(...) (O.V. 7.768.479; CG 13/16578). Jullie zouden bij uw schoonouders in Caïro zijn blijven wonen tot 2013 waarna jullie naar de vakantiewoning van uw schoonouders in Al Arish zijn verhuisd. Uw man zou er tevergeefs op zoek zijn gegaan naar werk. Na de arrestatie van president Mursi op 30 juni 2013 zou de situatie geëscaleerd zijn. Op 20 juli 2013 zou uw echtgenoot thuis zijn gearresteerd door de politie omwille van zijn Palestijnse origine. Op 23 juli 2013 zou hij zijn vrijgelaten. Jullie zouden naar Caïro zijn gevlucht waar jullie bij een vriend van uw echtgenoot verbleven. Uw echtgenoot zou zijn ouders gecontacteerd hebben waarna zij jullie zouden hebben opgezocht. Op 1 augustus 2013 zouden jullie naar Alexandrië zijn gevlucht. Op 12 september 2013 zouden jullie illegaal naar Italië zijn gereisd om vervolgens op 19 september 2013 in België aan te komen. Op dezelfde dag dienden jullie samen een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u, net als uw partner H.(...) A.(...) A.(...)-H.(...) Q.(...), een attest van een advocaat in Egypte neer met betrekking tot uw huwelijk.

Op 12 september 2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging hiertegen op 15 oktober 2014 in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Daar uw partner aan jullie gezamenlijk verzoekschrift een attest van de Palestijnse autoriteit dd. 10 oktober 2014 had toegevoegd, heeft het CGVS op 29 oktober 2014 besloten om de weigeringsbeslissing van 12 september 2014 in te trekken.

Tijdens het derde gehoor op het CGVS dd. 21 januari 2015 legt u nog steeds geen enkel begin van bewijs van identiteit neer.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal (CGVS) wijst er vooreerst op dat de identiteit, nationaliteit en herkomst van een asielzoeker de kernelementen uitmaken in een asielprocedure. Het is immers binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het komt dan ook aan u toe om aan het Commissariaat-generaal de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van uw asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, nationaliteit en plaatsen van eerder verblijf, zodat het land of de landen die geacht worden bescherming te bieden kunnen bepaald worden. U laat evenwel na enig document ter staving van uw identiteit, nationaliteit(en) of reisweg neer te leggen. Het Commissariaat-generaal erkent dat de juridische en materiële situatie van een asielzoeker het echter moeilijk kan maken om een sluitend bewijs van de voorgehouden identiteit en nationaliteit voor te leggen. Desgevallend moet de asielzoeker dan zijn identiteit, nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats. Het komt het Commissariaat-generaal dan ook toe te beoordelen of uit uw verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat u uw nationaliteit en herkomst voldoende aantoot.

In casu dient evenwel vastgesteld te worden dat u de Commissaris-generaal belet een correct zicht te krijgen op uw Palestijnse herkomst en dus uw eventuele nood aan bescherming, dit om onderstaande redenen.

Zo beweert u dat al uw documenten met betrekking tot uw identiteit (reisdocument, geboorteakte, huwelijksakte en diploma) door de staatsveiligheid op 20 juli 2013 in beslag zijn genomen (zie Verklaring dd. 07/11/2013 punt 26A, p. 10). Gepeild tijdens het eerste interview op het CGVS (CGVS 1 dd. 26/02/2014) of u tijdens uw contact met uw moeder gevraagd hebt om een geboorteakte te laten opsturen of een document van uw moeder te laten opsturen, werpt u op dat u niet over uw probleem praat met uw moeder omdat ze ziek is en ze niet weet waarom jullie vertrokken zijn (gehoorverslag CGVS 1, p. 5). Er werd u gewezen op het belang van het contacteren van de Palestijnse vertegenwoordiging hier en de noodzaak om documenten met betrekking tot uw identiteit te vergaren (gehoorverslag CGVS 1, pp. 6 en 10).

Tijdens het tweede gehoor op het CGVS (CGVS 2 dd. 10/06/2014) gepeild naar een document van de Palestijnse vertegenwoordiging dat uw identiteit aantoot, geeft u tout court aan dit niet te hebben (gehoorverslag CGVS 2, p. 1). Gepolst waarom niet, werpt u op dat u niet naar de 'Palestijnse ambassade' durft te gaan, u geen andere documenten hebt en u geen contact hebt met uw moeder (gehoorverslag CGVS 2, pp. 1 en 2). Gevraagd waarom u niet naar de 'Palestijnse ambassade' durft te gaan, werpt u enkel en alleen op dat u nooit in uw leven naar een ambassade bent gegaan en u gewoon

schrik hebt (gehoorverslag CGVS 2, p. 2). Andermaal gevraagd waarom u schrik hebt, geeft u toe persoonlijk niet bang te zijn van de medewerkers maar wijst u er op dat er rekening dient te worden gehouden met jullie problemen (gehoorverslag CGVS 2, p. 2). Gepeild welke problemen u bedoelt, stelt u dat gezien uw man gezocht wordt door de Amn (Veiligheidsdienst), u niet de ambassade of andere autoriteiten kan contacteren (gehoorverslag CGVS 2, p. 2). Geconfronteerd met het feit dat uw man door de Egyptische autoriteiten zou zijn gezocht en niet door de Palestijnse autoriteiten bevestigt u dit doch stelt u dat jullie de Egyptische autoriteiten moeten contacteren (gehoorverslag CGVS 2, p. 2). U stelt dat Q.(...) zijn best heeft gedaan om documenten te bekomen en hij na het interview zijn vader heeft gecontacteerd om een document te vergaren. Uzelf hebt enkel uw moeder maar u heeft geen contact met haar (gehoorverslag CGVS 2, p. 2). Logischerwijze gevraagd waarom u geen contact meer met haar hebt, werpt u op dat u vroeger contact had met haar via Skype maar 'haar account weg is' (gehoorverslag CGVS 2, p. 2). Gepeild of u nog vanuit België contact hebt gehad met uw moeder antwoordt u negatief (gehoorverslag CGVS 2, p. 2). Dit staat echter haaks op uw verklaring tijdens het eerste interview op het CGVS waarin u verklaarde dat u in het centrum in België via Skype contact hebt gehad met uw moeder maar niet naar een document hebt gevraagd omdat zij niets weet over uw probleem (gehoorverslag CGVS 1, p. 5). Tijdens het derde gehoor (CGVS 3 dd. 21 januari 2015) beweert u opnieuw contact met uw moeder te hebben opgenomen met de vraag een document voor u op te sturen, maar zij heeft uiteindelijk het contact met u moeten verbreken omdat uw stiefvader alle contact tussen u en haar verbiedt (gehoorverslag CGVS 3, p. 2). U kan tot op heden nog steeds geen documenten neerleggen met betrekking tot uw identiteit/origine dit terwijl u duidelijk werd meegedeeld dat uw gebrek aan inspanningen hieromtrent beschouwd zal worden als een gebrek aan medewerking (gehoorverslag CGVS 2, p. 8). Gepeild waarom de Mission of Palestine voor u geen attest heeft opgesteld zoals voor uw echtgenoot vergoelijkt u dit door te stellen dat zij geen document geven voor mensen van Gaza (gehoorverslag CGVS 3, p. 2). Nogmaals gevraagd waarom u geen document kon verkrijgen, werpt u op dat u geen attest kan krijgen omdat u van Gaza afkomstig bent en dat dit tot Hamas behoort terwijl de staat met Fatah werkt (gehoorverslag CGVS 3, p. 3). Deze redenering raakt kant noch wal. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat de Palestijnse Autoriteit in België documenten opstelt voor Palestijnen afkomstig uit de Palestijnse gebieden waar Gaza deel van uitmaakt (zie blauwe mapje COI Focus). In de marge dient te worden aangestipt dat het ook zeer merkwaardig is dat u niet weet van waar in Gaza uw ouders afkomstig zijn en sinds wanneer ze naar Egypte zijn verhuisd (gehoorverslag CGVS 1, p. 2 en gehoorverslag CGVS 2, p. 3 + gehoorverslag CGVS 3, p. 2). Het feit dat u dit niet interesseert aangezien u in Egypte bent geboren en opgegroeid (gehoorverslag CGVS 2, p. 3), biedt geen afdoende verschuiving voor deze lacune in uw kennis over uw afkomst temeer dit invloed heeft op uw statuut in Egypte (zie informatie in blauwe mapje rapport van Oroub el Abed 'Palestinians in Egypt'). Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u door uw houding en nalatig handelen het CGVS onmogelijk heeft gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielaanvraag en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een sluitende wijze vast te stellen dat u inderdaad, zoals u beweert, van Palestijnse origine bent, een gegeven dat de aanleiding voor al uw problemen was. Een asielzoeker heeft nochtans de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend. Tot slot dient er te worden opgemerkt dat er ook in hoofde van uw echtgenoot, H.(...) A.(...) a.(...) H.(...) Q.(...) (O.V. 7.768.479; CG 13/16578), door het CGVS een beslissing werd genomen van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel roepen verzoekers de schending in van artikel 1A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3 §2, 48/3 §4, 48/5 §2, 48/5 §3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel.

Verzoekers gaan niet akkoord met de motivering van de beslissingen die door de commissaris-generaal zijn genomen. Verzoeker heeft uitgelegd dat het onmogelijk was om zijn identiteit aan te tonen. Volgens verzoekers is de commissaris-generaal vergeten rekening te houden met de bestaande situatie in Egypte ten tijde van het verhoor. Voorts beschikken verzoekers over een attest dat hun Palestijnse oorsprong zou bevestigen. Ze hebben dit document verkregen bij de Palestijnse vertegenwoordiging in Brussel.

Verder zou verzoeker gearresteerd, meegenomen en ondervraagd zijn door de Egyptische Autoriteiten. Hij zou ondervraagd zijn omtrent de verschillende operaties in Al Arish waarbij Egyptische soldaten werden gedood en hij zou zijn beschuldigd van het behoren tot Hamas. Daarnaast haalt verzoeker aan dat hij een aantal documenten heeft bekomen waarvan de herkomst en de authenticiteit verifieerbaar zou zijn waaronder een verklaring van een advocaat die getuige was van zijn huwelijk. Daarbij kan volgens verzoeker naar het arrest Singh, uitgesproken door het EHRM, verwezen worden. Daarnaast meent verzoeker dat hij verschillende documenten heeft verzameld die zijn Palestijnse identiteit aantonen en dat het Commissariaat-generaal niet twijfelt aan zijn Palestijnse origine maar wel aan zijn recent verblijf. Volgens verzoeker is dit te wijten aan het gebrek aan documentatie en hij haalt aan dat het Commissariaat-generaal dit aan de hand van kennisvragen onvoldoende heeft getest. Verder merkt verzoeker op dat hij op internet informatie heeft teruggevonden van zijn universiteit waar hij zou hebben gestudeerd. Verzoeker poneert dat het duidelijk is dat de Egyptische Staat hem niet kan beschermen.

Verzoekers menen dat het Commissariaat-generaal niet aan hen heeft gevraagd of ze nood hebben aan effectieve bescherming en dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat ze Palestijnen zijn die leven in Egypte. Tenslotte halen ze aan dat ze erkend moeten worden als vluchteling.

In een tweede middel roepen verzoekers de schending in van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers menen dat er verschillende redenen zijn waarom ze een onmenselijke behandeling vrezen en bijgevolg de subsidiaire bescherming aan hen moet toegekend worden. Daarnaast is het ook duidelijk dat ze in de onmogelijkheid verkeren om naar Egypte terug te keren. Tenslotte halen ze aan dat ze niet zullen terugkeren naar Egypte omwille van het restrictieve beleid dat er zou worden gevoerd door de Egyptische Autoriteiten ten aanzien van de Palestijnen en dat de situatie van de Palestijnen in Egypte is verslechterd.

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat het voor de commissaris-generaal niet mogelijk is een correct zicht te krijgen op zijn actueel land van gewoonlijk verblijf of zijn nationaliteit en dus zijn eventuele nood aan bescherming, zoals omstandig wordt toegelicht.

Blijkens de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat het voor de commissaris-generaal niet mogelijk is een correct zicht te krijgen op haar Palestijnse herkomst en dus haar eventuele nood aan bescherming, zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover ze in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering zich niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 26 augustus 2015, op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen.

2.5. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd

in de voornoemde richtlijn, met name als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekers of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekers de bescherming van dit land niet kunnen inroepen of indien ze geldige redenen aanvoeren om te weigeren er zich op te beroepen.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst, of zoals *in casu* de gewone verblijfplaats voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekers. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermog acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermog acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekers van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekers. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekers daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

2.6. *In casu* blijkt uit de bestreden beslissingen dat de commissaris-generaal oordeelt in de onmogelijkheid te verkeren om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoekers te beoordelen en dat zulks *de facto* toe te schrijven is aan het feit dat verzoekers door het afleggen van onaanvaardbare of ongeloofwaardige verklaringen, het onmogelijk hebben gemaakt om een correct zicht te krijgen op hun land van gewoonlijk verblijf en de identiteit van verzoekster en dus op hun eventuele nood aan bescherming.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om de motieven van de bestreden beslissingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar ze evenwel in gebreke blijven.

In de mate verzoekers, onder verwijzing naar het “arrest Singh”, voorhouden dat zij een aantal documenten hebben waarvan de herkomst en authenticiteit verifieerbaar zijn, zoals een verklaring van hun advocaat die getuige was bij hun huwelijk, en uit dit document blijkt dat zij van Palestijnse origine zijn, gaan zij voorbij aan de motivering hieromtrent in de bestreden beslissingen. In de bestreden

beslissing wordt immers duidelijk gesteld dat een bevestiging van hun huwelijk geattesteerd door een advocaat geen bewijswaarde heeft omdat het opgesteld is "ter uwen behoeve". De Raad wijst er nog op dat het schrijven van deze advocaat geen officieel document is en overigens door iedereen kan worden opgemaakt.

Zo verzoekers nog verwijzen naar het attest van de consul van de Palestijnse ambassade te Brussel, gaan zij ook hier voorbij aan de motivering in de bestreden beslissingen, namelijk dat dit attest slechts aantoonde dat verzoeker geboren is in Egypte en van Palestijnse origine is. Niets meer en niets minder.

Volgens verzoekers wordt door het Commissariaat-generaal niet getwijfeld aan verzoekers Palestijnse origine maar wel aan zijn recent verblijf. Met zijn betoog over het gebrek aan documentatie, over het feit dat zijn recent verblijf aan de hand van kennisvragen had kunnen getest worden, en hij geen negatief bewijs kan leveren, weerleggen noch ontkrachten zij de pertinente motivering in de bestreden beslissing dienaangaande: *"Gelet op uw houding, het gegeven dat u, in weerwil van de medewerkingsplicht, nalaat enig document voor te leggen ter staving van uw land van gewoonlijk verblijf, nationaliteit(en) of reisweg, én de vaststelling dat u hier bovendien geen aanvaardbare of geloofwaardige verklaring voor kan bieden, rijst dan ook de vraag of u überhaupt de persoon bent die u beweert te zijn. Zoals eerder aangekaart is de door u opgegeven versie van de vlucht van uw zogenaamde vader tegenstrijdig met de informatie die u notabene zelf hebt neergelegd ter staving van uw identiteit. Daarenboven verklaart u verkeerdelijk dat u als Palestijn, wiens vader in 1968 zich in Egypte vestigde, uw verblijfskaart om de vijf jaar diende te verlengen in het gebouw Mujamma (Mugamma) Tahrir (gehoorverslag CGVS 1, pp. 2, 3 en 4 + gehoorverslag CGVS 3, p. 2). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat Palestijnen die zich vóór 1967 in Egypte vestigden zich daar dienden te melden om de vijf jaar. De Palestijnen die in 1967 en daarna zich in Egypte vestigden, zoals uw vader, dienen zich te melden bij AOGG in Madinat Nasr in het noordoosten van Cairo (zie info in blauwe mapje)."* De loutere verwijzing naar algemene informatie over de Palestijnse gemeenschap in Egypte stelt de vaststellingen ten aanzien van verzoekers niet in een ander daglicht.

Verzoekers merken op dat verzoeker ondertussen op het internet informatie heeft gevonden over de universiteit waar hij zou hebben gestudeerd, doch zij komen niet verder dan blote beweringen.

2.8. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers hun verklaringen en de door hun neergelegde documenten niet toelaten enig geloof te hechten aan het beweerde (recent) verblijf in Egypte. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde problemen die verzoekers aldaar zouden hebben gekend.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door verzoekers opgediste asielrelaas, tonen ze evenmin aan dat ze het slachtoffer dreigen te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in hun hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. Hun verwijzing naar de algemene situatie in Egypte is niet relevant aangezien zij hun herkomst en recent verblijf in Egypte niet aantonen.

2.10. Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad benadrukt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekers dat ze zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld

en asielrelaas. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelden verzoekers niet de waarheid over hun werkelijke identiteit en verblijfplaats voor hun vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hen rust. Verzoekers dragen zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor. Door hun gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoekers voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij hun werkelijke streek van verblijf verlieten. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoekers de bron van hun vrees situeren. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van verblijf in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maken verzoekers bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die ze mogelijk koesteren, of een reëel risico op ernstige schade die ze mogelijk zouden lopen.

2.11. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissingen toegelichte vaststellingen dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat ze niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.12. De Raad merkt op dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet is geschonden. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekers de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

2.13. Waar verzoekers *in fine* vragen om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.16. De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS